

være forbundet med uoverbindelige praktiske Vanskeligheder at gennemføre den Tanke, som jeg havde søgt at give Udtryk i Lovforslaget. Jeg finder mig deri — det er Noget, som ikke kom mig aldeles uventet —, men dette kan ikke have nogen Indflydelse paa min Hovedbetragtning, som er den, jeg nys tillod mig at udtale. Jeg anser det for ikke at være forfarligt at give en Frihed, der kan medføre de største Ulykker, og jeg gjen tager, at for mig staar det klart, at en saadan Frihed kan medføre saadanne Ulykker, uden Hensyn til, om den Paagjældende ved sin Virksomhed handler som ædel Menneſkeven gratis eller fordrer eller oppebærer Betaling derfor. Tror man at kunne være nogenlunde tilfredsstillet enten ved Lovforslagets § 1, som den foreligger vedtagen ved Sagens 2den Behandling, eller i alt Fald som det ærede Udvalg har foreslaaet den affattet, og sætter man overhovedet nogen Pris paa at faae en ny Lovbestemmelse ud om dette Forhold, kan jeg derfor ikke Andet end meget tilraade, at man ikke følger de ærede Medlemmer, der have stillet Forslag om en ny Affattelse af § 1.

Oyenbøll: Den Grundbetragtning, som gaar igennem det Lovforslag, der blev forelagt af den høitærede Justitsminister, er jo den, at det maa erkjendes for farligt og skadeligt, at der tilstedes Personer, som ikke have studeret Lægevidensskaben, og som altsaa ere ukyndige i denne Retning, Udøvelse af almindelig Lægevirksomhed, og den ærede Minister havde troet igennem forskjellige Rauteiler, igennem forskjellige Bestemmelser, sigtende til at værne imod Misbrug i denne Henseende, at kunne tildels afværge Færværne. For Udvalget fremstillede sig den samme Grundbetragtning; men man turde ikke gaa saa vidt som den ærede Minister; man mente nemlig, at det paa ingen Maade er tilstedeligt, at Personer, der ikke forstaa sig paa Lægevidensskaben, der ere uvidende og ukyndige i denne Retning, legaliseres til Udøvelse af Lægevirksomhed. Det er denne Betragtning, der gik gennem Udvalgets Betænkning, og som ogsaa fik sit Udtryk i Lovforslaget, som det blev vedtaget ved 2den Behandling. Ser man imidlertid paa det Forslag til en ny Affattelse af § 1, der er stillet af flere ærede Medlemmer, viser det sig, at denne Grundbetragtning her er aldeles forladt, idet man er gaaet over til den modfattede Ansættelse og gennem Forslagets første Stykke ligesom udtaler, at der i og for sig Intet er til Ginder for en almindelig Lægevirksomhed ved ukyndige Personer, naar de blot ikke tage Betaling derfor. I dette Forslag er altsaa Betalingen stillet frem som det Principale, hvorimod det for Samfundet Faretruende i, at Lægevirksomheden gives fri, er sat som det Subsidiære. Der staar i Forslaget, at under Strafsansvar skal det være forbudt Personer, der ikke have underkafstet sig den anordnede lægevidenskabelige Examen, at

gjøre sig Erhverv af at tage Syge i Kur. Altsaa anerkjende Forslagsstillerne, at naar man ikke gjør sig Erhverv deraf, er der i og for sig intet Forkasteligt eller Skadeligt i, at Personer, der ikke have Examen, tage Andre under Kur. Forslaget gjør saaledes Sagen fra et sanitært Spørgsmaal, om jeg maa bruge det Udtryk, eller fra et Spørgsmaal om Bælfærd for Borgerne til et rent Betalingsspørgsmaal, og Skridtet derafra til at sige: „Sa, lad Betalingen gaa med i Kjøbet!“ er meget lille. Saaledes som Forslaget foreligger, ser det jo ud, som om det i og for sig var i sin Orden, at Enhver havde Lov til at udøve Virksomhed, og som om det var af Hensyn til de autoriserede Læger, at Andre ikke maa tage Betaling. Dertil kommer, som den ærede Minister allerede udtalte, at det er meget uklart, hvad det vil sige at „gjøre sig Erhverv“ deraf. Det vil navnlig i de praktiske Tilfælde, hvor Domstolene faae med disse Spørgsmaal at gjøre, være ganske overordentlig vanskeligt at bestemme. At gjøre sig Erhverv deraf kan jo baade forklares som ensbetydende med at gjøre sig det til Levebrød — altsaa til sin Hovedvirksomhed —, og ogsaa forklares som ensbetydende med at modtage Bederlag i enkelte Tilfælde, altsaa at gjøre sig det til en Biindtægt. Jeg tror derfor, at det blandt Andet er en stor Fordel ved Udvalgets Forslag, at man har undgaaet dette Udtryk. Det ærede 4de kongevalgte Medlem (Ussing) mente, at det ikke vilde være saa vanskeligt for Politiet overfor Domstolene at faae konstateret, hvorvidt et Erhverv kan siges at være drevet eller ikke. Jeg kan ikke være enig med ham deri, og jeg kan navnlig ikke være enig med ham i den Parallel, han drog med Brændevinsubstans; thi det maa vel erindres, at ved Spørgsmaalet om ulovlig Brændevinshandel er der ikke Tale om Bevis for, at en Person har drevet Næring ved at selge Brændevin; nei, om det ogsaa er givet, at han kun en eneste Gang har solgt en Snaps for 2 p., bliver han mulktet. Men her er det noget ganske Andet; her stilles det hen til Domstolenes Afgjørelse, hvad der skal forstås ved, at en Person har drevet Erhverv. Om det ogsaa oplyses, at han en eller to Gange har modtaget enten Gaver eller Penge eller Bederlag i en anden Form, anser jeg det for meget tvivlsomt, om en saadan Person vil blive straffet. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Fischer) udtalte, at Udtrykket „leilighedsvis“ i Udvalgets Forslag var meget ubestemt og uklart. Jeg indrømmer, at det er meget ubestemt, skjøndt ikke mere ubestemt end Udtrykket „Erhverv“, men det er ubestemt i en Retning, som er tilladelig, forsaavidt som det nemlig giver Domstolene et Spillerum. Det er jo Noget, som vi ved saa mange Straffebestemmelser have anset for nødvendigt og ønskeligt, at Domstolene have et Spillerum til at bevæge sig i med Hensyn til Afgjørelsen af det Spørgsmaal, om Handlingen er